

Kapitola čtvrtá

Ten Hroznej Frank Adams – Joel byl rozhodnutý, že o tom muži nebude mluvit jako o de Selbym – se ukázal jako pořádně ukecanej chlap. Po dvou letech sdílení pokoje s tím nejpříjemnějším spolubydlicím Joel zničehonic zjistil, že je bombardován otázkami.

„Co děláš pro zábavu, Joeli?“ vyptával se žoviálně poté, co byli u večere ve společenské místnosti formálně představeni.

„Zábava? Tady?“ zeptal se Joel nevěřicně. „Tohle je domov důchodců. Tady se nebavíme.“

„Všichni ostatní se zřejmě docela pěkně baví,“ odpověděl Adams a rozhlédl se po místnosti, kde si rezidenti a personál mile povídali. Mocný Jim hltal večeri a co chvíli se zastavil, aby se široce usmál jen tak do prostoru. Někteří rezidenti už dojedli a hráli karty. Někteří si četli ve starých, ale pohodlných křeslech rozptýlených po místnosti.

„Všichni ostatní tahají sami sebe za fusekli,“ sdělil mu Joel, který naprosto neměl náladu nechat se opravovat.

„Chodí sem občas takové ty mládežnické skupiny, jak zpívají? Není nic lepšího než pěkná písnička.“

„Jo. Chodí sem. Pobožný skupinky s falešným úsměvem.“

„Ty nemáš rád církev, Joeli?“

„To neřeš,“ poradil mu Joel a vybavil si léta chození na mše s otcem. Povinně. Následovala léta, kdy prakticky nutil Lucey, aby se jich účastnila s ním. Ztracená léta.

„Vy starej rošťáku, vy jeden.“ Usmála se na něj. Brala tu lichotku, jak přišla, ale i tak ji to potěšilo. „Jen jsem přišla nakouknout, jak se oba máte, a zjistit, v jaké náladě je Joel.“

„Duch a motor večírku se před chvilkou probudil a už překypuje dobrou náladou. Už na mě dvakrát štěknu a myslím, že si uprdnul.“

Uně ten vtip vehnal červeň do tváří. Byla v tomhle směru hrozně pruděrní. Joel to považoval za jistou její okouzlující vlastnost.

„Myslím, že to je pravděpodobnější, než že by měl dobrou náladu.“ Usmála se.

Ten vtip byl řečený lehce a Joel se donutil, aby se tomu usmál. Ta drzost od ní, že ho obvinila z nedostatku smyslu pro humor. Vnitřně se nad tou urážkou naježil.

„Starý Joel ví, jak se usmívat, drahoušku. To on jen těmi dary šetří,“ prozradil jí Adams s úšklebkem.

„Slyšela jsem správně, že jste hrával ve *Dnech slávy*, pane de Selby?“ zeptala se.

Tak proto přišla, pomyslel si Joel kysele. Pošimrat ego děčkové televizní hvězdě.

„Uno, prosím, Frank bude stačit.“

„A jmenuje se Adams, ne de Selby,“ vložil se mezi ně Joel.

Místo aby ho to přerušení rozčílilo, Adams se opřel v posteli, vyplázl na Joela jazyk a doprovodil to příslušným nechutným zvukem.

Joel přes všechnu snahu vyprskl smíchy. Byl to zvláštní okamžik. Nemohl si vzpomenout, kdy se naposledy smál.

„Starej prde,“ oslovil ho Adams, než se vrátil k Uně. „Ano, milá, strávil jsem v tom seriálu dva roky jako místní obchodník Andrew Duggan. To bylo ještě v osmdesátkách, pochybuju, že by taková mladá holka jako ty pamatovala tak dávné časy.“

„Ale ano, pamatuju si to výborně. Teď, když o tom mluvíš, nejspíš vidím tu podobu. Proč jsi vůbec odešel?“

„Odkrouhli mě. Bezostyšně, bezcitně, normálně mě zavraždili. Smrt perem. Přidělili mi infarkt.“

„To je tedy ostuda.“

„Vůbec ne, miláčku,“ ujistil ji. „Měl jsem toho akorát. Musím se přiznat, že nejsem bůhvíjaký fanoušek telenovel. Chtěl jsem se vrátit na prkna, co znamenají svět. Kde jsem naprosto zářil. Do divadla. Moje pravá láska.“

„Kromě jeho samého,“ vložil se do toho znovu Joel. Konverzace probíhala, ať se mu to líbilo, nebo ne. Jeho pokoj byl tak dlouho horuprostý – bylo zajímavé zjistit, že to zase rád slyší.

„Joeli, nebuď protivnej,“ vytkla mu Una.

Přijal to s hlavou vztyčenou.

„Vůbec není, Uno, vůbec,“ zachraňoval ho Adams. „Tady s panem Monroem se učím brát s tím lepším i to horší. Zatím se projevuje jako celkem zábavný společník. A víš co, myslím, že mě má rád.“

„To teda nemám,“ vyprskl Joel, načapáný na švestkách. Nabručeně, protože to byl jediný způsob, jakým by Joel Monroe něco přiznal. Musel přijmout fakt, že Adams není tak úplně mimo. Nebyl tím nejhorším, s čím se Joel kdy setkal.

Bratr Liam vrazil zpátky dovnitř, aby zahnal Joelův ruměnc snídání a léky. Multivitamíny, olej z tresčích jater, betablokátory, thiazidová diuretika. Koktejl pilulek míchaný doktory po celá léta, aby odvrátili mrtvici, o níž každý kromě Joela věděl, že přijde. Joel už ani pořádně nevěděl, co to vůbec bere. Prostě je před ním rozložili a on je spolykal.

„Tak, Joeli,“ oznámil Liam vesele. Příliš vesele na to, kolik bylo hodin. „Čas na snídání a samozřejmě...“

Joel cítil, jak se mu zase ježí chlupy.

„Prosím, nech je na stolku, Liame,“ prohlásil a střetl se s mladým bratrem pohledem.

„Pane Monroe...“

„Myslel jsem, že si o tom budeš chtít popovídat.“

Pronásledoval ho. Joel si trval na svém. Chvilku kráčeli v tichu, ale zůstat tiše po jakýkoli delší časový úsek bylo nad síly Franka Adamse.

„Myslím, že se Uně líbíš,“ pronesl nakonec.

„Drž klapačku, Franku,“ poradil mu Joel.

„Ne, fakt. Řekl bych, že jo.“

„Aha, no tak já si myslím, že se jí líbíš ty. Za mnou se ráno dívat nechodí.“

„Bože dobrý, ne, ty jsi po ránu prostě na zabití. Nebýt mého neko-
nečného kouzla, nechodil by k nám na návštěvu vůbec nikdo.“

„Mně se dost líbilo, když nikdo nechodil.“

„Ty lháři,“ reagoval Frank okamžitě.

V jeho hlase zněl tón, který postrádal obvyklé veselí. Joel se chtěl rozhořčit, že jej nazývá lhářem, ale byla to pravda. Věděl to. Líbilo se mu, když lidi přicházeli a odcházeli. Něco z jejich přítomnosti rozptylovalo tu podivnou věc, která se ho v poslední době zmocňovala. Nechtěl mít jejich přítomnost v oblíbě – chtěl, aby se cítil dobře o samotě, ale bylo to jinak. Frank v tom tichu cosi vycítil.

„Kamarádila se s tvojí ženou?“ zeptal se jemně. Bylo to v jeho tónu, něco zevnitř jeho osoby, zpod těch masek a divadýlka. Byl to „opravdový Frank“, pokud něco takového existovalo.

Joel přešel obličej svého nového kamaráda pohledem, jestli v něm nenajde stopy posměchu. Posměch nedokázal snést, rozhodně ne, když se mluvilo o Lucey.

„Jo. Kamarádila,“ potvrdil nakonec. „Pořád ještě nosí některý oblečení, co jí Lucey dala. Někdy mě bolí se na to koukat.“

„Mohlo by bolet ještě víc, kdyby přestala,“ poznamenal Frank prozíravě.

„To by bolelo,“ odpověděl Joel a ucítil knedlík v krku. Stýskalo se mu po Lucey. Stýskalo se mu po Millerovi. Směšná myšlenka. Stýskalo se mu po Millerovi. Po muži, který mu nikdy neřekl ani slovo.

„Ty naprosto...“ snažil se mu Joel skočit do řeči.

„Nech mě domluvit, ty zlomyslnej starej parchante,“ štěkl Frank.

Byla to jedna z pouhých tří příležitostí za trvání jejich života, kdy Frank Joela nazval zlomyslným.

Joel chtěl být tím slovem uražený, ale zjistil, že ho to jaksi podivně přitahuje – ve slově zlomyslný tkvěla jakási energie, která mu v životě chyběla. Skoro se tomu usmál, ale místo toho radši počkal, až Frank domluví. Chvilku seděli v tichu.

Joel viděl, že Frank s čímsi zápasí. Prakticky se svíjel potřebou něco říct. Joel vyčkával.

„Není pravda, že ho nesnáším,“ vyslovil Frank nakonec a pak, tišeji, téměř zašeptal: „Mám ho rád. Vlastně ho mám rád docela dost.“

Joelovi trvalo jednu hodně dlouhou minutu, než si uvědomil, co z toho vyplývá. Ten ztišený tón, zasmušilý, rozhodný výraz ve tváři, vzdorovitý náklon hlavy. Frank byl homosexuál. Joel neměl nic zvláštního proti gayům, ale taky nikdy neměl takového kamaráda. Byl to velmi nepříjemný pocit. To máš z toho, že se ptáš na hloupý otázky, pomyslel si pro sebe během toho šoku.

Oba dva tam dál seděli a zírali přímo před sebe, za bránu, do odepřené svobody.

„Ty jsi gay,“ promluvil nakonec Joel. Nebylo to to nejchytřejší, co mohl říct, ani to nebylo nijak hluboké, ale byla to doslova jediná věc, kterou Joel dokázal vymyslet.

„A ty jsi génius,“ sdělil mu Frank sarkasticky, stále zíraje přímo před sebe.

„Nejsi ale gay na mě, že ne?“

„Ne, ty scvrklej, mrzoutskej starej parchante, nejsem *gay na tebe*.“

„Už jsi gay dlouho? Jakože – kdy ses rozhodl?“ zeptal se Joel.

„No do hajzlu,“ zamumlal Frank podrážděně. „Ty se nerozhodneš, že budeš gay, imbecile. To prostě jsi.“

Joel si uvědomil, že se hrozně červená. Frank, ten skutečný schovaný pod tím falešným, na něj kývl a Joel se vzdálil.

Nikdy dřív žádnému muži želé nevěnoval. Při zpětném pohledu to působilo jako poněkud směšná varianta omluvy za tu necitelnost.

Když Frank toho večera konečně ulehl do postele, našel Joela, jak si čte vsedě. Pohyboval se upjatě, téměř formálně. Bylo zjevné, že se zásadně změnil. Jednou vyjevil, co je pod maskou, a věděl, že už to nejde vrátit, a ve své osamělosti a zranitelnosti se to snažil přikrýt tím, o čem se domníval, že zbylo z jeho důstojnosti. Joelovi ho bylo strašně líto. Ve Frankově chování viděl to svoje jako v zrcadle. Chladnou odtažitost, jež nahradí pocit osamělosti. Pro ně dva nebude fungovat, rozhodl se Joel, když budou takhle pokračovat, a aby vyvážil poměry, rozhodl se to Frankovi říct.

„Franku?“ ozval se tiše.

„Joeli,“ odpověděl vážně Frank.

„Musím ti něco říct.“

„Ne, nemusíš. Podívej, předtím jsem neměl...“

„Ne, ty podívej, tohle je vážný. Chci ti to říct, protože tě mám rád.“

Došlo mu, že to, co říká, by se dalo špatně pochopit, a hanbou zčervenal. Když Frank reagoval povytažením obočí, zrudnul ještě víc.

„Ne takhle,“ ujistil spolubydlícího. „Ne jako gayové nebo něco podobného.“

„Panenanebi,“ zamumlal Frank.

„Ne, vážně. Potřebuju to někomu říct.“

Nezměrnost toho, co se chystal říct, visela v pokoji mezi nimi a Frank to nemohl necítit. Usadil se na kraj postele a se zabručáním si zouval boty.

„Tak do toho, sakra...“

Joel se zhluboka nadechl.

„Chci se zabít,“ pronesl.

Bez řečí si oba razili cestu pěšinkou, kterou vysekali – Joel šel napřed a oba se vyšplhali po těch maličkých schůdcích. V pažích cítil únavu z práce, klouby ho bolely. Tělo ho nepěkně zrazovalo. Duši se moc chtělo, ale pokročilý věk o sobě dával vědět slabostí. Protesty ignoroval a nepřírozeně, neobratně se vyhoupl nahoru na zeď a usadil se tam. Postavou menší Frank si jen složil ruce na vršek zdi a opřel si o ně bradu.

Za zdí byla pěkná hloubka. Bylo to dobré tři metry od země. Dost vysoko, aby se ocitl v úrovni střechy garáže jednoho ze sousedů, a dost blízko, aby na ni skoro dosáhl a mohl na ni vylézt, kdyby svému tělu dostatečně věřil. Bylo to riskantně vysoko a Joela to těšilo. Nechal nohy viset nad sousedovic dvorkem podél boční stěny garáže a seděl.

Sousedův dvorek byl čistý, pěkně udržovaný. Zpoza domu vyčníval malý altánek, přecpaný dětskými hračkami, omalovánkami a pastelkami. Doufal, že nikdo z nich se nerozhodne, že zrovna teď je nejlepší čas na hraní. Báł se, že staří pánové, kteří nakukují do zahrady jejich domu, by je mohli vyděsit.

U paty zdi, zarovnaný s ní a jen pár stop od místa, kde Joel seděl, se nacházel široký zásobník na uhlí. Jedna z těch plastových, netrvanlivých věcí. Přeměřil pohledem jeho výšku.

„Je to pro nás na seskočení moc vysoko,“ oznámil Frankovi.

„Je to pro tebe na seskočení moc vysoko,“ opravil ho Frank.

„Aha, ty si myslíš, že to zvládneš, vid’?“

„No, já jsem pořád jura. Ty jsi naopak ze součástek z frcu.“

Joel se opravdu cítil jako ze součástek z frcu, nějakých rezavých, které u sebe nesedí tak dobře, jak by měly, ale Frank to nemusel říkat tak napřímo.

„Pořád si myslím, že je to moc vysoko.“

„A já si myslím, že jsi sralbotka, ale tím se teď nebudeme zabývat. Teď je čas na fázi číslo dvě.“

Kapitola čtrnáctá

Autobus k centru města mířil zjevně beze spěchu. Joel seděl vedle Franka v příjemném tichu a tu absenci spěchu si užíval. Přemýšlel, co si o nich asi myslí ostatní pasažéři. Dva postarší džentlmeni na výletě. Vypadal provinile a byla z něj cítit nervozita? Viděli na něm strach z dopadení? Nebo mysleli si o nich ostatní pasažéři vůbec něco? Možná byli svým způsobem neviditelní? Prostě další dva staříci, kteří odněkud někam jedou.

„Kam jedem?“ zeptal se.

„Kam by se ti chtělo? Svět nám leží u nohou.“

„Víš ty co, mně nikdy nic u nohou neleželo.“

„A chceš, aby leželo?“

„Ne, jenom že jsem tohle úsloví slyšel milionkrát a nikdy jsem ho moc nechápal.“

„To skoro filozofuješ, Joeli. Jestli si nebudeš dávat pozor, nakonec v tobě odhalíme umělce.“

„Pffft.“ Joel si nad tou představou naoko pohoršeně odfrkl, ale musel přiznat, že jej ty malé role pod Frankovým pozorným dohledem docela baví. Říkal si, že ta show, kterou předvedli den předtím Nosorožce, byla obzvláště podařená.

„Ále, můžeš si to pohoršení předstírat, jak chceš. Vsadím se, že ses celý život tiše modlil za hlavní roli.“

„Celej život jsem pracoval. Tak to bylo.“

„Lituješ toho?“

„Myslíš, že nastanou trable, až se vrátíme?“ zeptal se nakonec Joel.

„Skoro určitě, ale tak co přesně hodlají dělat? Dát nám zaracha?“

„Kdy myslíš, že bude nejlepší čas na návrat domů?“

„Kdykoli budeme chtít. Jsme pánové svého osudu. Kapitáni vlastních duší.“

„Takže není spěch?“ zeptal se Joel.

Cítil, jak se z něj během dne téměř fyzicky vypařují obavy a strach; strach z toho, že budou chyceni, se scvrkl už v autobuse, když jim Hilltop zmizel z dohledu. Na jeho místo nastoupila jistota, že stanou tváří v tvář verbální popravčí četě, jakmile dorazí zpátky. Tohle byla za normálních okolností ta věc, které se Joel Monroe obával. Jeho láska k dodržování pravidel a pravdomluvnosti mu způsobovala silnou úzkost z prohřešků, ale protože se tak jako tak plánoval zabít, zdálo se mu složitější probudit v sobě ty obavy, které u něj obvykle následovaly po takových incidentech.

„Možná ještě pívko někde jinde?“ navrhl Frank.

„Tady už se ti to nelíbí?“

„Rozmanitost je kořením života.“

„Tohle jsem už někde slyšel i já,“ prozradil mu Joel.

„Klesám na tvoji úroveň,“ odpověděl Frank naduté, přehodil si šálu přes ramena a pochodoval ke dveřím.

Venku je oslnilo odpolední slunce a hrozilo, že čerstvý vzduch je po těch pěti pivech zblbne. Ulice hučela lidmi na odpoledních pochůzkách, nákupech, při setkáních s přáteli, všichni rázovali sem a tam. Joel si uvědomil, že se na ten ruch usmívá, na tu všeobecnou energii – líbilo se mu být trochu opilý uprostřed davu, ten pocit, že je součástí tepajícího města. Ze všeho nejvíc si užíval, že není natěsnaný v malém prostoru, že se nedívá na život jen zvenku, ukrytý na vršku kopce, kde nemá celý den kam jít a co dělat.

Zrovna si to opravdu užíval, když zaslechl, jak na něj někdo volá.

„Tati? Jsi to ty?“